

ת"פ 59039/12/12 - מדינת ישראל נגד געפר נמירי

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 59039-12-12 מדינת ישראל נ' נמירי
תיק חיצוני: 01340201201329 שפרעם

בפני
מאשימה
נגד
נאשם
החלטה

כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל
געפר נמירי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977. עפ"י העובדות המפורטות בכתב האישום, הנאשם שימש מורה בבית הספר אלבורג' בשפרעם כאשר המתלון מר עומר חלבי שימש כמנהל. ביום 09/5/2012 בשעה 09:30 או בסמוך לכך על רקע יכוח ביניהם, נטען בכתב האישום כי הנאשם איים על המתלון בכך שאמר לו שאם יעז להוריד לו שעות "זה יעלה לו ביוקר והדם יגיע עד הברכיים".

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ונשמעו ראיות. אין מחלוקת בין הצדדים בדבר תפקידו של הנאשם באותה עת ותפקידו של המתלון וכי אכן באותו יום באותה שעה התרחש ביניהם יכוח שהקשרו שעות עבודה ורישומן. הנאשם כופר באמירת הדברים המיוחסים לו.

3. מטעם המאשימה נשמעו שבעת עדי התביעה כאשר חמישה מתוכם הינם המתלון ועדים אשר נכחו במקום. שני הנותרים הינם שוטרים. לאחר פרשת התביעה, נשמעה פרשת הגנה במסגרתה העיד הנאשם. כל העדים נחקרו חקירה נגדית.
לאחר מכן הוגשו סיכומי טענות בכתב.

4. עד התביעה הראשון הינו המתלון, המנהל מר עומר חלדי. עדותו נשמעה ביום 06/1/2014. המנהל העיד כי האירוע התרחש בשנת עבודתו הראשונה של הנאשם בבית הספר. באותו יום יצאו ארבע כיתות לטיול. עפ"י הנוהל היה על מורי ביה"ס להתייצב לעבודה לפי מערכת השעות הרגילה גם אם כיתתו של אותו מורה יצאה לטיול. בערך בשעה 09:30 הגיע המתלון לחדר המורים על מנת לשוחח עם מספר מורים. חדר המורים בנוי תאים תאים. לאחר שסיים את השיחה פנה לתא אחר בו ישב הנאשם. לדבריו פנה אליו בשאלה מדוע לא התייצב בבית הספר בשעה הראשונה למרות שנדרש לכך. על פי עדותו

הנאשם השיב כי הוא יעשה מה שנוח לו וכן הלן על כך שהמתלונן, המנהל ניקה לו בחודש הקודם שעתיים עבודה. העד טוען כי אמר כי יטפל בכך מול משרד החינוך והנאשם השיב על פי עדותו "**שלא תעז לעשות את זה שוב. הדם יהיה עד הברכיים**". (פרוטוקול עמוד 10 שורה 15). לדבריו, עזב את הנאשם, הלך לחדרו, התקשר למשטרה, דיווח למשרד החינוך ואז קרא לנאשם ברמקול שיגיע לחדרו, חדר המנהל לברר איתו את אשר אירע. דרך חלון החדר הוא ראה אותו מגיע אליו בריצה כאשר המורים באים אחריו. בשיחה ביניהם שאל את הנאשם מה קרה לך? למה אמרת זאת? עפ"י עדותו הנאשם השיב שזה בעקבות עדותו של המתלונן במשטרה ביחס לאירוע אחר כנגדו. הוא ממשיך ומתאר כי הנאשם אמר כנגדו מילות גנאי ואז ביקש ממנו לעזוב את החדר. הנאשם יצא מהחדר, טרק מאחוריו את הדלת, פטרל במסדרון מול החדר ושוחח בטלפון במשך כ- 10,15 דקות. בשעה 10:05 עזב את שטח בית הספר. המתלונן מציין כי הסתכל בשעון. הנאשם נשאל בחקירתו הראשית גם באשר לתלונה שהרגיש כנגדו הנאשם על כך כי דחף אותו ואיים עליו באותה שיחה בחדרו. הוא ציין כי נדהם כששמע על הגשת התלונה ולדבריו מקורה של תלונה זו בניסיון לחפות על התנהגותו.

5. עדת תביעה מס' 5, המורה גב' חנן סואעד העידה בישיבת ביהמ"ש מיום 10/9/2014. עפ"י עדותה בעת האירוע וגם בזמן עדותה שימשה כמורה בבית הספר והכירה את הנאשם בתוקף עבודתם המשותפת. בשעת האירוע ישבה בחדר המורים להדרכה עם מטמיע המחשבים, עימאד. מנהל בית הספר נכנס ודיבר איתם ולאחר מכן, שאל את הנאשם מדוע לא היה בבוקר בבית הספר כשהכתה בטיול. הנאשם השיב כי לא רצה להגיע. לדבריה המנהל אמר כי יטפל בכך מול משרד החינוך ואז הנאשם אמר, "**אם אתה תעזי, אני עושה את הדם על הברכיים**" (פרוטוקול עמוד 26 שורות 2 עד 3). המנהל אמר לו טוב ויצא. היא שמעה את הנאשם מתעצבן ולאחר מכן המנהל קרא לו ברמקול. הנאשם יצא בעצבים. המורות יצאו אחריו יחד עם המטמיע, הן נעמדו בסוף המדרגות ויכלו לראות מהחלון מה קורה. הנאשם נכנס לחדר המנהל וכשהן ראו שהכל בסדר, הן ראו אותו יוצא מהחדר.

6. עדת תביעה מס' 6, המורה גב' עליא קוט העידה גם היא בישיבת ביהמ"ש מיום 10/9/2014. לדבריה, שימשה כמורה באותה עת וגם בשעת מסירת עדותה. היא הייתה בחדר יחד עם מטמיע מחשבים. בחדר היו גם הגב' זהור חנאן סואעד, המטמיע עימאד והנאשם. המנהל נכנס, דיבר איתן ואח"כ פנה לנאשם. הוא אמר לו שהיה צריך לבוא קודם וכי הוא יקזז לו שעה. הנאשם אמר שהוא יתלונן עליו בהסתדרות המורים. הנאשם התחיל להתעצבן אך הן לא הבינו בדיוק מה קורה. לדבריה הוא אמר דברים בעצבנות אך היא לא הבינה בדיוק מה הוא אמר. המנהל יצא מהחדר ולאחר מכן ברמקול קרא לנאשם. הנאשם התעצבן עוד פעם ויצא מהחדר. היא לא הבינה מה הוא אומר והן יצאו אחריו ועמדו להסתכל מה קורה. לדבריה כאשר יצא מחדר המנהל, הוא היה עצבני מאוד ואמר את המשפט "**הדם יהיה עד לברכיים**".

7. עד תביעה מס' 7, מר עימאד סבנה העיד בישיבת ביהמ"ש מיום 10/9/2014. באותה עת שימש כמטמיע הנותן הדרכה למורי ביה"ס. האירוע היה בחדר בו הוא הדריך את המורים, הוא הדריך שלוש מורות, חנן, אליה וזהור. לפתע שמע עימות בין המנהל לנאשם. הוא שמע בקול רם שהנאשם אומר "**דם עד הברכיים**". זה מה ששמע אך חוץ מזה לא הבין במה מדובר. אחרי שהמנהל הלך, הוא שמע

אותו קורא ברמקול לנאשם לבוא למשרד שלו. הוא איננו זוכר מה היו הדיבורים ביניהם, אבל הוא הרגיש שהדיבורים לא נעימים. את המשפט האחרון הוא שמע. אחרי שהנאשם יצא, הם יצאו אחריו, הם ראו דרך החלון שהוא יושב עם המנהל ואז הלכו.

8. עדת תביעה מס' 4, המורה גליה זכור העידה ביום 11/6/2014. לדבריה, עבדה באותה עת בבית הספר. היא אינה עובדת בו כעת. את הנאשם הכירה במסגרת עבודתה כמורה ולא היה ביניהם קשר מעבר לכך שהם מורים באותו בית ספר. היא זוכרת ויכוח בין המנהל לנאשם. היא הייתה בחדר עם עוד שתי מורות והמטמיע. היא זוכרת שהייתה ביניהם אווירה עצבנית ובסופו של דבר המנהל יצא לחדר שלו וקרא ברמקול לנאשם. הנאשם יצא והיא יצאה לראות מה מתרחש דרך הזכוכית. היא איננה זוכרת את הרקע לוויכוח בין המנהל לנאשם. היא רק זוכרת שהייתה אווירה עצבנית. באותו שלב של עדותה, ביקשה ב"כ המאשימה לרענן את זכרונה. בהחלטתי לא אישרתי זאת לאחר שהתברר שזכרונה רוענן זמן קצר לפני הדיון אך לא היה בכך כדי להואיל. המשך עדותה הייתה בחקירה נגדית אישית הגשת הודעתה במשטרה על פי סעיף 10(א)(3) סיפא על פיו אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לביהמ"ש תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם בין היתר אינו זוכר את תוכנה. מדובר כאמור בקבילות ויש להפריד בין הקבילות לשאלת המשקל והמהימנות. הודעתה במשטרה הוגשה וסומנה ת/1. לאחר מכן היא שבה ואמרה כי אינה זוכרת מילים שנאמרו. היא רק זוכרת עצבנות ותנועות ידיים. היא זוכרת ששני הצדדים לא היו רגועים.

9. מטעם המאשימה העיד גם עד תביעה מס' 3, רס"מ אייל בר עוז אשר חקר את החשוד פעמיים (ת/2 ו - ת/3) וכן ערך עימות ביניהם (ת/4) ורשם מזכר. מרכז עדותו לטעמי הינה שאלת מיקום חקירתן של מורות ביה"ס. העד אישר כי במידה ונחקרו בבית הספר, אין בכך פגם והדבר תקין.

10. עד תביעה נוסף, עד תביעה מס' 4, רס"ר אלי עידן שירת כשוטר סיור. הוא ציין כי הוזעק בעקבות איום של אחד המורים על המנהל. הוא איננו זוכר את מי הוא פגש. הוא זוכר כי מי שסיפר אודות האירוע הוא המנהל והוא אמר שיש עדים. לאחר מכן המשך הטיפול הועבר לחקירה. לדבריו, דוח הפעולה מציין כי המנהל ציטט את הנאשם אומר "**שהדם יגיע עד הברכיים**". הוא מתקשה להגיד כמה זמן ערך כל דבר.

מתי הזמין המתלונן את המשטרה -

11. בחקירתו הראשית העיד המתלונן כי כאשר התעורר הויכוח עם הנאשם בחדר המורים/חדר השהייה והנאשם אמר לו כי הדם יהיה עד הברכיים, הוא נדהם לשמוע את אותה תגובה מאיש חינוך ואז "**עזבתי אותו, הלכתי לחדרי, התקשרתי למשטרה, דיווחתי למשרד החינוך והרמתי טלפון והזעקתי אותו ברמקול שיגיע לחדר המנהל לברר איתו פשר דבריו ומה קורה**" (פרוטוקול עמוד 10 שורות 16 עד 18). התנהלות זו על פיה מיד לאחר אותו איום לכאורה עזב את הנאשם, הלך לחדרו ומי דיווח למשטרה ולמשרד החינוך עולה בקנה אחד עם טענתו לתדהמתו כתוצאה מאמירת הדברים אך הוא פירש אותם מיד כאיום. המתלונן העיד "**כשהוא אמר את הדברים הללו, הרגשתי מאוים**"

מאוד...בשל חומרת המילים הבוטות הללו שהן כל כך קשות אני הרגשתי מאוים באופן ישיר"
(פרוטוקול עמוד 11 שורות 16 עד 19) הוא ממשיך ומציין כי חשש לחייו.

12. אולם, בחקירתו הנגדית עולה גרסה אחרת באשר למועד זימון המשטרה. בחקירתו הנגדית, טוען הוא תחילה כי השלב בו עזב הנאשם את חדרו הינו שלב בו כבר זומנה המשטרה. גרסה זו עולה עם גרסתו בחקירה הראשית. לאחר מכן כשנשאל ביחס לסדר הדברים, השיב כי לא זוכר בדיוק ומאוחר יותר אמר כי למעשה הזמין את המשטרה רק לאחר שהנאשם עזב את חדרו. להזכיר, כי על פי גרסת כלל העדים, הנאשם הגיע לחדרו לאחר שזמן ברמקול אחרי ההתרחשות בחדר המורים/חדר השהייה שם לטענת המתלונן התרחש האיום.

"ש. אתה איימת עליו שאם הוא לא ילך הביתה, אתה קורא למשטרה?"

ת. לא היה ולא נברא. אחרי שעזב את חדרי, לא שוחחתי איתו כלום. זה היה שלב שכבר הזמנתי את המשטרה.

ש. קודם בחקירה הראשית שלך אמרת שהוא אמר לך את המילים הזמנת משטרה ואח"כ הזמנת אותו לחדרך לברר את פשר הדברים, מה קרה לפני מה?"

ת. אני לא זוכר בדיוק. אבל שניהם היו, שוחחתי איתו וגם הזמנתי משטרה, מה קדם למה אני לא זוכר, ולא תעדתי את זה.

ש. כמה זמן אחרי המילים שהוא אמר הזמנת משטרה ?

ת. האירוע התרחש בשעה 09:30 והוא עזב את שטח בית הספר בשעה 10:05 זה קרה פלוס מינוס בזמן הזה. הוא עזב את בית הספר לפני שהגיעה המשטרה. אם אשתדל לזכור אחרי ששמעתי אותו ואיים את שאיים הזמנתי את המשטרה אחרי שיצא מחדרי".

13. עיון בדוח הפעולה מלמד כי ההודעה למשטרה הייתה בשעה 09:40, קרי, עוד לפני שעזב הנאשם את חדר המנהל ועזב את בית הספר. אין הדברים מתיישבים עם עדותו וגרסתו האחרונה של המתלונן כי הזמין את המשטרה רק לאחר שהנאשם עזב את חדרו.

14. לכאורה מדובר בדבר שבשולי הדברים. האם הזמין את המשטרה מיד לאחר הויכוח בחדר המורים או רק לאחר השיחה בחדרו. אולם לטעמי בנסיבות התיק שבפניי יש בכך כדי להשפיע. אם חש המתלונן מאוים כפי שתיאר בחקירתו הראשית, אזי אך טבעי הוא כי ישר התקשר למשטרה. אולם, אם בחר הוא שלא להתקשר ישר למשטרה, ללכת לחדרו, לקרוא לנאשם לשיחת הבהרה ורק לאחר שיחת הבהרה להתקשר למשטרה בגין האירוע אשר התרחש לפניה, מכהה הדבר מרמת השכנוע אודות תחושת האיום והפחד שחש. להזכיר כי המתלונן העיד כי פחד על חייו. אם כך הוא, מדוע קרא לו לשיחת בירור ומדוע רק לאחר שיחת הבירור בחר לפנות למשטרה.

מי שמע את האיום והיכן ומתי היה האיום -

15. על פי כתב האישום, האירוע, קרי, האיום "זה יעלה לך ביוקר והדם יגיע עד הברכיים" נאמר ב - 09/5/2012 שעה 09:30. עפ"י כתב האישום, הדבר בוצע בנוכחות המתלונן, המנהל. גם בעדותו בבית המשפט אומר המנהל כי הדבר בוצע כלפיו בחדר המורים/חדר השהייה בנוכחותו והוא שמע זאת.

16. העדה גליה זכור מסרה בחקירתה במשטרה (ת/1) כי באותו מעמד הנאשם היה עצבני מאוד והתחיל לדבר במילים בוטות שהיא לא זוכרת את כולן. היא לא מזכירה את המשפט שהדם יהיה עד הברכיים. היא רק אומרת שהיא זוכרת שהוא התבטא בביטויים מאיימים אך אינה זוכרת את תוכנם. העדה חנאן סואעד העידה כי הנאשם אכן אמר באותו מעמד **"אם אתה תעז אני עושה את הדם עד הברכיים"**. העדה עליא קוט אומרת כי באותו מעמד הנאשם התחיל להתעצבן אך הם לא הבינו בדיוק מה קורה. אין היא יכולה להגיד מה המילים המדויקות שהוא אמר. לעומת זאת, היא כן מעידה כי לאחר שיצא הנאשם מחדר המנהל, הוא אמר את המשפט **"הדם יהיה עד לברכיים"**. אציין כי אין בעדותה זו כדי לשלול כי המשפט נאמר גם קודם לכן בחדר המורים, אך אין בעדותה זו גם כדי לחזק גרסה זו שהיא הגרסה המופיעה בכתב האישום. העד מר עימאד סבנה העיד ששמע בקול את ג'אפר אומר **"דם עד הברכיים"** אך מעבר לא הבין ולא שמע במה מדובר.

17. סיכום העדויות ביחס לנקודה זו מלמד כי המתלונן מעיד כי האיום נשמע בחדר המורים במעמד כל יתר העדים. עדה 1 זוכרת כי היו עצבים הדדיים ואינה יכולה לומר מה נאמר. עדה אחרת מייחסת את האמירה לאחר היציאה מחדר המנהל ועד שלישי תומך בגרסת המנהל ואומר כי הדברים נאמרו באותו מעמד בחדר המורים, אולם לא שמע הוא אף משפט אחד מעבר לאותם דברים. לא יודע הוא על מה היוכח אך רק את המילים האלה שמע וזוכר.

18. לכאורה, די היה בעדויות המפורטות לעיל על מנת לקבוע כי הוכחה אמירתו המאיימת של הנאשם. אולם, הספק מתעורר כאשר עדויות אלו נבחנות אל מול שאלת מועד אמירתן ונסיבות גביית העדויות.

הספק המתעורר

19. אין מחלוקת כי לאחר האירוע בחדר המורים ובטרם הגיעה המשטרה למקום, זימן המנהל, המתלונן את הנאשם לשיחה בחדרו, שיחה אשר אכן התקיימה. המנהל לא זכר תחילה האם הזמין את המשטרה טרם שוחחו בחדרו או לאחר מכן, אך לבסוף, כמפורט לעיל העיד כי זימן את המשטרה לאחר שהנאשם יצא מחדרו. כמפורט לעיל, מעורר הדבר תמיהה לגבי מידת האיום שחש. המנהל לא הגיש תלונתו על דבר שנאמר בחדרו בשיחתם ללא עדים, אלא על טענה לאמירה בחדר המורים, דבר שהתרחש טרם שיחתם המשותפת, אשר נערכה ביוזמתו. לאחר שיחה זו עזב הנאשם בזעם את בית הספר, כאשר על פי טענתו, הוא איום באותה שיחה.

20. אופן ניהול השיחה בחדר המנהל, תוכנה, לפחות מצדו של המנהל המתלונן, כעולה מדו"ח העימות בין המנהל לנאשם, אינה עולה בקנה אחד עם תחושת האיום. המנהל מזמין את הנאשם לשיחה עמו, באמצעות הרמקול ומציג בפניו את מערכת השעות ומברר עמו את העניין. הוא מודיע לו כי יפנה למשרד החינוך. הנאשם מתעצבן ויוצא בזעם. רק לאחר מכן הוא מתלונן למשטרה. (ת/4).

20. על פי דו"ח הפעולה של השוטרים שהגיעו למקום " עד תביעה מס. 4 רס"ר אלי עירן, אין במקום מצלמות אבטחה וזאת נלמד "לפי דברי מנהל בית הספר במקום אין מצלמות". (פרוטוקול עמ' 23 ש' 31-32). אולם, על פי עדויות המורות יש במקום מצלמות (עמ' 28 ש' 9-10 עמ' 34 ש' 14-3). עניין זה למעשה לא נבדק.

21. המורות מסרו עדותן בבית הספר לאור טענת המנהל כי לא נעים להן להגיע לתחנת המשטרה. ישנו מזכר על כך. האירועים התרחשו ביום 9.5.21 ואילו עדויות המורות והמדריך נגבות רק ביום 19.6.21. כארבעים יום לאחר התרחשותם של האירועים. מאז חזקה כי שוחחו ביניהן, המנהל שוחח עמן ואכן פרטים רבים של ההתרחשות בחדר המורים ולאחר מכן אל זכורים לעדים השונים, למעט תוכן אותן מילות איום עליהן הם חוזרים אך במיקומים שונים.

אחרית דבר

22. קיימת מחלוקת רצינית בין הצדדים. המחלוקת התלקחה והתנהלה בטונים גבוהים כאשר שני הצדדים הודיעו זה לזה על פניה לרשויות. אולם, לא אוכל לקבוע כי הוכח לפני מעל לספק סביר כי הנאשם אמר את מילות האיומים המיוחסות לו בנסיבות המתוארות בכתב האישום.

לפיכך, הורתי על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.